Ч. 17. Неділя 22 січня (4 лютого) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Замітне поясненє.

О що по правді пішов спір межи Короною а мадярскою коаліциєю і на чім остаточно стануло?

Доси говорено загально, що найважнійшою точкою спору була справа войскова, а в ній головно справа зміни німецкої команди в угорских полках на мадярску. Лиш часом, як би не хотячи і несьміло, говорено о тім, що розходить ся о щось більшого, о щось важнійшого, бо о усунене найвисшої власти войскової Монарха над угорским войском і перенесеня тої власти на угорский парлямент. Як би Угорщина була зовсім самостійною і независимою державою, можна би може признати Мадярам і рацию. Доки однак судьба Угорщини звязана тісно з Австриєю, справа ся представляє ся инакше і навіть сама коаліция, котра того домагала ся, не мала відваги виступити з тим жаданем зовсім публично, отверто і ясно. Аж тепер, коли вже дійшло до того, що спір мусить раз чи сяк чи так рішити ся, виступлено з поясненем, але все ще в такій формі, щоби тому поясненю відобрати, так сказати би, офіцияльний характер.

Мадярска ґазета Pesti Naplo помістила статю, в котрій розповідає ся, що ніби то якісь два верховодячі політики мадярскі прийшли до третого, якогось посла і старали ся наклонити его до мира, а він в згаданій статі так о тім розповідає:

„Я мусів почути, що становище короля есть рішенем випливаючим з переконаня, що его гадка о параґрафі 11. артикула 12. закона з 1867 (в котрім говорить ся о конституцийнім монаршім праві зі взгляду на армію) позістала незмінно така сама, яку він і доси виявляв. Значінє того закона поясняли єму свого часу Деак і ґр. Юл. Андраші так само, як і він то тепер робить і що він длятого після свого найглубшого переконаня не може відступити від практики виконуваної через минувших 38 літ. Коли же би нарід хотів его силою, тероризмом, змусити до того, чого він не може зробити без нарушеня правдивого значіня закона, то він був би одиноким і самісеньким тим, котрий боронив би закона, а нарід був би тим, котрий ставить ся в противности до закона. Король затвердив той закон присягою а королівска присяга вкладає безпосередно на него обовязок, щоби він вимагав і від народу, аби той держав ся того закона, коли же нарід не хоче згодити ся на то в законній формі, то королівска присяга і інавґурацийний дипльом вкладають на него безпосередно обовязок, коли вже конче так мусить бути, змусити нарід до того якими небудь способами, щоби і він зі своєї сторони держав ся того закона. Нікому не удало ся змінити се становище короля, навіть і ґр. Андрашому, мимо того, що король видів в нім найльояльнійшого оборонця угоди. Та й нема на то надії, щоби від сего становища відступлено; зато єсть постановлене змусити нарід до подібного поясньованя закона.

Король завізвав ще раз коаліцию через ґр. Андрашого, щоби она обняла правлінє і то на основі такого поясненя § 11. арт. 12. закона з 1867 р., яке було введене в практику 38-літним правлінєм. Коли би коаліция не хотіла на то згодити ся, то король буде змушений взяти ся до примусових средств і ужити сили оружия против опору народу. Ми (так говорили ніби тоті два політики тому якомусь третому), що єсьмо приклонниками борби, стоїмо длятого на роздорожу; або зробимо уступку і згодимось на понимане короля, а тоді настане мир, або не уступимо, а тоді буде то правительство, котре вже доси наробило тілько лиха, поступати ще безпощаднійше, значить ся буде господарити в як найбільше абсолютистичній формі.

Мені сказали (так розповідає дальше той ніби якийсь третий), щоби я ані трошки не

Правдива смерть.

Новеля Евгена Гулія.

Пан реґістратор Киприян Наконечний лежав умираючий. Якраз вийшов був доктор і сказав, що то вже не потягне ся довго. Стара погана послугачка повтаряла тоті слова доктора сусідці, такій самій поганій як і она. Реґістратор був ще на стілько притомний, що міг зовсім добре чути, бо баби не зважали на него і говорили зовсім голосно. Єму було вже байдуже про житє, але то его гнївало, що обі баби балакали про его смерть, а він був би не знати що дав за то, коли би так міг був схопити ся з постелї і крикнути до них: Коли бо не правда, ви прокляті відьми! Бо він їх нетерпів, а они все єму на збитки робили. Але він вже не мав сили до того, він міг ще ледви шептати; мусів отже спокійно слухати, як они обі балакали.

— Цікаво, хто забере спадщину по нім? — спитала сусідка.

— Спадщину! Таже він ціле житє не мав що їсти! Отсе дрантє та й тих кілька лахів, то все разом не варта й пятьдесять риньских.

— Але може має де сховану готівку?

— Кажу вам, що нема нічого, нічогісенько, а тепер ще й перед першим умирає, щоби навіть не вифасував тої марної пенсиї.

Тілько й всего чув ще умираючий; відтак пізнавав ще по голосі, що они говорили, але слів їх вже не розумів. По якійсь хвили зробило ся тихо, а відтак видів він, як сухе поморщене лице послугачки нахилило ся над него.

— Здає ся, що вже сконав — замурмотіла она, отворила відтак шафу, почала там нишпорити, повибирала всілякі річи, випила останок вина, що лишив ся у фляшці, оглянула ся ще раз по комнаті, а відтак вийшла і пішла на долину до сторожа, щоби він дав знати до маґістрату і закликав оглядачів.

Він ще видів то все, але як крізь сон, бо его змисли вже завмирали — тепер на самоті він якось прокинув ся. Єму здавало ся, як коли нараз якась нова сила в него вступила, він міг обернути ся і подивити ся в ту сторону, як вікно. І він встав та тихим, тихесеньким кроком приступив до вікна і отворив его а оно навіть не заскрипіло і єму аж дивно стало.

То була тепла, весняна ніч і досить темна, бо то було межи новим місяцем а першою кватирою, але зірки міг таки досить добре видіти, хоч вже недовиджував. Він спер ся на вікно та виглядав на двір. Аж тоді, коли він так споглядав в нічну темряву, опамятав ся, що він вже помер; длятого то було єму так легко на души і длятого то его кроки були так тихі.

Але ледви він то собі спогадав, як на дворі у воздусі майнуло щось білого. Він став ліпше придивляти ся і побачив, що то був красний ангел, котрий ніс на руках сплячу дитинку; видко, що она також лише що була померла і ангел ніс єї тепер до неба. Але его він таки якось не добачував. Реґістратор набрав тоді відваги і відозвав ся до него:

— Любий ангелику, а мене не возьмеш?

— Прийде пора і на тебе, але мусиш ще заждати — сказав ангел, обернувшись трохи до него, бо вже був его поминув. Але, видко, що єму жаль зробило ся реґістратора, бо завернув назад, підлетів до вікна і сказав:

— Ну, то й тебе зараз возьму!

А реґістратор подумав собі: Як він то зробить, бо хоч він не був ані великий ані грубий ані ще й не помер, то все-таки здавалась єму річ неможлива, щоби такий дуже ніжненький ангел міг его унести, тим більше, що вже й так мав якусь дитинку на руці. Але коли ангел доторкнув ся его тою рукою, котру мав свобідну, то показав ся нараз ніби якийсь більший.

— Держи ся кріпко моєї одежі — сказав він — і не бій ся нічого, хоч і як високо будеш летіти. Голова тобі не закрутить ся, бо ти від тої земскої слабости вже раз на завсїгди увільнив ся.

Реґістратор зробив так, як єму ангел казав, одежа почула ся в его руках мягонька і дуже миленька а в старім чоловіці віджила далека, дуже далека згадка, як то колись лежало ся єму так мягонько і миленько на лоні своєї матери. Але коли він так то собі пригадував, ангел поніс вже був его далеко від вікна его помешканя, вже видів десь далеко в глубині, як сьвітило ся в місті а звізди і місяць здавались єму близші. Він дійстно не бояв ся і як би так завсїгди уносив ся у воздусі при боці того великого, сьвітлого ангела і напроти

сумнівав ся, що так стане ся, бо король неподатливий і під сим взглядом не уступить. Они, тоті оба проводирі, не могли би взяти на себе тої одвічальности. Они рішили ся, коли би виділи, що той упір Монарха єсть лиш зі взгляду на §. 11 арт. 12 закона з 1867 р. і що він при тім руководить ся лиш своїм переконанєм, а не наміром, щоби упокорити нарід, передавати се становище короля дальше, ширити єго і усунути з порядку дневного ті жаданя, які поставлено супротив параграфу 11. На питанє ґр. Андрашого, чи Монарх, коли би більшість згодила ся на єго становище, схотів би призволити на инші національні здобутки для успокоєня заворушених умів, мав король відповісти, що о тім можна буде поговорити. Управляючий виділ приступає длятого до короля з предложенєм узисканя уступок на иншім поли, а коли годить ся на становище короля в найважнійшій справі, то жадає концесий на иншім поли, котрі могли би зробити добрий вплив на нарід.

Із сего поясненя видко вже зовсім ясно, о що поправді розходило ся в спорі мадярскої коаліциї з Короною і на чім остаточно стануло, або яка була поправді послідна і крайна відповідь Монарха, передана через ґр. Андрашого проводирям коаліциї. Із повисшого видко також, що коаліция під загрозою сили оружия зачинає вже уступати і хотіла би ще лиш покрити свою поражку якимись концесиями на иншім поли. Авдиєнция ґр. Андрашого у Монарха покаже тепер чим ціла справа закінчить ся.

Вісти політичні.

Бар. Ґавч о реформі виборчій. — Угорска криза. — Митова війна з Сербією. — Поди в Росиї.— Авантура в церкві сьв. Петра в Парижи.

Alld. Curr. доносить, що бар. Ґавч заявив вчера німецкому комітетови чотирох, що проєкт закона о розділї округів виборчих буде ще сего тиждня викінчений. В слідуючім тиждни буде вже видрукований і відданий до розпорядимости комітету, котрий предложить єго мужам довіря поодиноких країв, а відтак вискаже свою думку. На засїданю комітету чотирох представлено мінімум німецких жадань. Нинї при 425 мандатах мають Німцї 48·23 а Славяни 46·12 прц., отже Німцї мусять обставати при тім, щоби се відношенє було змінене, значить ся, щоби із сподіваного числа мандатів 450 припало Німцям 217.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Ґр. Юл. Андраші був вчера о 10 год. рано у цїсаря на окремій авдиєнциї, котра тревала дві години Вернувши о 12 год. до готелю, заявив ґр. Андраші журналїстам, що на авдиєнциї тій предложив цїсареви відповідь управляючого комітету коаліциї на предложеня монарха. Цїсар приняв відповідь до відомости і застеріг собі на ню відповідь. Рівночасно просив Андрашого, щоби він позістав до дальшої диспозициї у Відни.

Кошут оголосив в „Magyar Orszag-у“ статю під заголовком „Наше положенє“, в котрій каже, що хоч в хвили, коли се пише, не знає, який буде вислїд авдиєнциї ґр. Андрашого у Цїсаря, то однак здає ся, що у Короля настав зворот в напрямі готовости до мира. Однодушна ухвала управляючого комітету коалїциї пішла до найдальших границь. Мимо всего — пише Кошут — мало маю надії, щоби могло прийти до залагодженя кризи, бо против волї Цїсаря що до заведеня мира звертає ся сильна і безпастанна робота закулїсова.

Характеристичне, що на Угорщинї межи урядниками комітатовими зачинає вже проявляти ся опір против коаліциї. У Великім Варадинї відбували ся збори секретарів (або як на Угорщині кажуть, „нотарів“), на котрих предложено письмо секретарів різельбурґского комітату, взиваюче всїх секретарів цїлого краю до опору против правительства. Письмо викликало страшенну бучу і відозвали ся голоси: Усунути сю відозву з порядку дневного! Нотарям не треба полїтики але хлїба! Остаточно треба було сю відозву усунути з порядку дневного.

З Білграду доносять: На вчерашнім засїданю скупштини підчас дискусиї доказував пос. Елькович, що економічне зближенє Сербії до Болгариї єсть нерозважне, скоро може ставити перешкоду до заключеня угоди торговельної з Австро-Угорщиною. Европейска праса — казав бесїдник — симпатизує з нами, бо гадає, що розходить ся о унїю полїтичну. Так само треба бути осторожними з симпатиями мадярскої коаліциї, бо мадярскі аґрарцї хотять як раз робити як найбільші трудности при заключеню угоди торговельної. Коли би Болгария була дійстно льояльною, то була би зсолїдаризувала ся з нами; тимчасом она заключила провізорию торговельну з Австро-Угорщиною, а тепер тягне зиски з нашого конфлїкту. — Пос. Йованович признавав, що війна митова наробить Сербії богато шкоди, але казав, що она пошкодить не мало й Австро-Угорщинї. Далековидячий полїтик не повинен однак думати о хвилевих користях і лякати ся хвилевої шкоди. Бесїдник єсть того погляду, що договір з Болгариєю єсть важнїйший як з Австро-Угорщиною. По промові мінїстра торговлї принято одноголосно дневний порядок, в котрім сказано, що поведенє правительства було зовсїм поправне.

„Саратовский Лїсток“ доносить, що в містї Слободское настала серед тамошної залоги ворохобня. Вояки розбили арсенал і забрали звідтам 350 карабінів для узброєня ними революціонерів. У Вятцї убили революціонери полковника Нестеренка. Місто Чіта єсть все ще в руках тамошної залоги. Чіта і цїла лінїя Верхне-Удиньск аж до Харбіна разом з телеґрафом стоїть під властию страйкового комітету, без котрого позволеня не переходить ніяка вість, ніяка людина до Европи. Коли ґенерали Надаров, Мищенко і Батянов хотїли їхати до Европи, то комітет спер їх був.

Ворохобня в Мінґрелії і Ґурії на Кавказі ширить ся. З полудневo-росийских ґуберній висилають безпастанно войско на Кавказ. Правительство мобілїзує кубаньских і турецких козаків. Ґарнізонів одеского округа войскового не рушають, бо межи Татарами на Кримі зачинають ширити ся непокої.

По ухваленю закона о роздїлї церкви від держави у Франциї і з хвилею, коли той закон увійшов в житє, власти державні почали по всїх церквах списувати майно церковне, з чого приходило вже кілька разів до борби з властями а навіть до значних розрухів. На великі розміри стало ся то вчера в Парижи, де в церкві сьв. Петра парох в присутности яких 3000 вірних запротестував против списуваня інвентаря. В церкві явило ся зараз богато полїциї і префект та арештовано міского радного Оделєна і радного Мерена. За замкненими дверми церковними зроблено барикаду. Сторожа пожарна видобувшись на кришу, почали з відтам лити струями воду до середини церкви, перед котрою зібрало ся яких десять тисячів народа. З церкви почали тодї виходити люди змочені до нитки і в подертім одїню. Коли остаточно сторожа пожарна і полїция добули ся до церкви, було там ще яких 1000 людий, що стояли, обступивши сьвященика; сама церков представляла в серединї страшний вид, все було поломане і знищене.

спячої дитини, то вже досить було би єму й того, бо єму здавалось би, що він в небі.

Але недовго тревало, як ангел пристанув коло якоїсь великої золотої брами, що була збудована нїби із самих зьвізд на легоньких хмарах. Він вимовив тихесенько якесь слово — реґістратор не розумів того, бо то було лиш як би який віддих — і брама відчинила ся а они опинили ся в якімсь величавім притворі. Ангел поцїлував сплячу дитину а она пробудила ся і здивована почала розглядати ся довкола себе, а відтак поцїлував і старого чоловіка легонько в чоло — а тому на земли навіть не було би нїколи й приснило ся, що таке красне єство зможе колись єго поцїлувати.

— Ти мусиш тут заждати, аж твої очи привикнуть до сего сьвітла — сказав ангел і спустив єго легонько на якусь мягоньку, пахучу хмару, що котила ся мов филя під єго ногами.

— А дитина? — спитав реґістратор з цїкавости.

— То що иньшого, она стане тепер також ангелом і може всюди їти. — І в тій хвили відчинила ся друга брама а до притвору впало так сильне сьвітло, що реґістратор мусів очи замкнути; коли же за хвильку він відважив ся їх знову отворити, побачив він, як летїла громадка ангеликів, а межи ними була й тота дитинка, котру они держали за ручки, бо она ще не уміла добре лїтати, але крильця були їй вже виросли, такі самісенькі як і у других. А деж подів ся той великий ангел?

Реґістраторови прийшло на гадку, як то він давнїйше бояв ся смерти, і він усьміхнув ся: Як же то було нерозумно! А щож він мав там на земли? Він був знайда і не знав нї свого вітця нї матери, в школї мусїв він все лиш наслухати ся докорів, бо учив ся зле і був несьміливий, поганий хлопчище. А кількож то лїт мусїв він прожити в найбільшій нуждї, аж наконець яко-тако вилабудав ся з неї! Вже був і посивів, заким добив ся до кусника певного хлїба. Нїхто не спитав єго, як єму жиє ся на сьвітї, нїхто не відозвав ся нїколи до него щирим словом, від нїкого не почув і слова розради, жив сам про себе, ходив самотний і в смутку по сьвітї. Як же тепер було зовсїм інакше, як о много красше настало тепер, коли він помер! Єму пригадали ся голі стїни єго хати і тоті сварливі баби, той безветидний сторож та й той байдужний лїкар і він таки щиро тїшив ся в своїй души, що вже раз всїх їх позбув ся. То правда, що він і в небі буде так само самотний, бо й хтож там в небі схоче тим журити ся, котрого на земли нїхто не знав, нїхто не любив! Тут певно кождий злучить ся з тими, котрих колись на земли любив. А єго прецї нїхто не любив. Але зато були тут бодай щирі ангели, котрі чей може хоч деколи відозвуть ся до него яким добрим словом. А відтак — тай без них обійде ся — такий тут красний спокій, такий сьвіжий воздух і таке лагідне сьвітло! Він став розглядати ся довкола і его очи могли вже зовсїм добре знести то сьвітло а єму здавало ся, що він міг би тепер вже увійти таки до правдивого неба.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 3-го лютого 1906.

— Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий повернув в четвер вечером в інспекцийної подорожи до Львова, а в пятницю по полудни виїхав на кілька днів до Відня в урядових справах.

— Розвязанє повітової ради. П. Намістник видав на руки старости в Збаражи розпорядженє, яким розвязує повітову раду в Збаражи, вибрану в 1905 році і вже уконституовану. В тім розпорядженю зазначено, що повітова рада в Збаражи не дає запоруки, що буде в силі виповнити свої обовязки і тому на основі § 53 закона про повітову репрезентацию єї розвязує ся. Староство дістало рівночасно порученє приготовленя всего до розписаня нових виборів.

— Преосьв. епископ др. Хомишин виїхав із Станиславова в дицезию і поверне около дня 20 лютого.

— Депутация Русинів личаківскої дільниці у Львові була у президента міста п. Михальского, щоби вручити ему мемориял о заснованє на Личакові 4-клясової народної школи з руским язиком викладовим. Мемориял списаний на кількох аркушах заосмотрено в підписи поверх 200 батьків родин, що живуть на Личакові. Депуцию вели о. Яримович, парох при церкві сьв. Петра і Павла і др. Евген Левицкий, а в склад єї входили ще два властителі реальности на Личакові пп. В. Банах і Іл. Калинович, купець п. Анд. Кисіль і емер. урядник п. Зубик. Іменем депутациї промовив коротко др. Евг. Левицкий зазначуючи, що одинока нині руска школа в середині міста вже невистарчаюча, що Русинам, котрі в переважній части живуть на дільницях, годі посилати свої діти так далеко, та що для кождого народу есть своя народна школа конечною потребою для їх дальшого культурного розвитку. П. Президент приймив депутацию дуже вічливо і обіцяв, що петиция по розглянению, буде полагоджена обективно і справедливо. Перед рішенєм на повній раді має бути вислухана гадка також ради шкільної окружної.

— Народні віча в справі реформи виборчої відбули ся вчера у Львові на Високім Замку і в Народнім домі при участи тисячів людий. На Високім замку збори отворив голова Народного комітету др. Кость Левицкий. Промавляв яко референт посол др. Евг. Олесницкий, відтак Вітик, госп. Лаврук, др. Трильовский і ще кількох бесідників селян. Послідний промавляв п. Цегельский, котрий візвав нарід до спокійної маніфестациї в користь реформи виборчої, а закінчив віче голова зборів візванем, щоби участники розходили ся спокійно і занехали пісень та оминали гльти в місті. По скінчених зборах відсьпівано народні гимни. — На вічи в „Народнім Домі" реферували др. Дудикевич і п. Мончаловский. Віче то мало також цілком спокійний хід.

— Помилуванє. Стефан Верногора, засуджений черновецким судом присяжних за убийство вітця на кару смерти, зістав помилуваний Цісарем, а касацийний трибунал засудив его на кару 20-літної тяжкої вязниці.

— Дрібні вісти. На виарендованє міского театру у Львові зголошено в приписанім речинци три оферти: п. Гелера, п. Фльорияньского і якоїсь анонімової спілки, до якої має належати теперішний директор театру п. Павликовский. — Ученики VII. кл. реальної школи в Кракові невдоволені вислідом клясифікациї устроїли демонстрацию. З тої причини клясу розвязано і заряджено нові вписи. — 12-літний хлопець Володимир Цімейко, ученик II. кл. рускої гімназиї у Львові, син камяничного сторожа, з причини лихого сьвідоцтва утік перед родичами. Родичі догадують ся, що він схоче дістати ся до Росиї через границю коло Підволочиск і повідомили про те жандармерию і граничні власти з просьбою, аби хлопця задержано. — В Бережанах заведено середно-европейский час. — Слідство в справі підняття в краєвім банку 20.000 К на сфальшовану асигнату дійде мабуть вже небавом до кінця. Доси не викрито вправді злодія, але зголосила ся якась пані, котра запевнює, що пізнала би того пана, що взяв тих 20.000 Корон. Всіх підозрінних о ту крадіж приводять тепер до поліциї і конфронтують з тою панею. — В ескомптовім і задатковім товаристві в Ярославі викрито 31 м. м. дефравдацию на кількадесять тисяч корон. Касиєр Менкес і ліквідатор Ліхтбах манїпулювали в щадничих книжочках в той спосіб, що приміром замість вложених 1000 К вписували лише 100 К, а 900 К ховали до своїх кишень.

— Статистика пожарних сторожий в Галичині. В Галичині було з кінцем 1905 року десять ріжних родів огневих сторожий, а то: 1. громадскі огневі числом 33 з 478 членами; 2. охотничі по містах і місточках з обовязком громадских (103 з 4.936 членами); 3. охотничі по містах і місточках без обовязків громадских сторожий (27 з 633 членами); 4. охотничі огневі по громадах (76 з 4.126 членами); 5. охотничі сторожі рільничих кружків (144 з 5.533 членами); 6. помічничі огневі сторожі по містах (53 з 6 843 членами); 7. огневі сторожі по громадах без статутів, есть їх 745 з 27.356 членами; 8. філії тов. „Сокіл" у Львові, есть їх 242 з 15.060 членами; 9. „Січи", есть їх 42 з 2.745 членами; 10. вкінци огневі сторожі фабричні, санітарні, войскові, шкільні, зелізничі, есть їх 44 з 2.375 членами. Так отже після статистики есть всіх огневих сторожий 1.569 з числом 70.564 членів, не числячи тут почетних і спомагаючих членів.

— В „Бурсї дяків" (фундация Митрополита А. Шептицкого) у Львові при ул. Петра Скарги ч. 20 в половині лютого розпочинає ся двомісячний курс (концесионований Виділом краєвим) веденя кас Райфайзена і поєдинчої бухгальтериї. Курс буде вести люстратор кас Райфайзена при Виділі краєвім п. Король. Рівночасно відбуде ся висший курс пожарництва під проводом краєвого інспектора п. Щербовеского. На ті курси можуть учащати і чужі.

— Кровава родинна драма. Оногди між годиною 10 а 11-ою перед полуднем лучила ся в мешканю при ул. Третого Мая ч. 17 кровава драма. Мешкав там від кількох місяців 50-літний Вінк. Мельник, кухар, на тепер без занятя, з женою 48-літною Мариєю і четверо дітьми: трема дорослими сина і 15-літ. дочкою. Мельник був налоговим пяницею, нігде в службі не загрів довго місця, тому виключне удержанє цілої родини лежало на Мельниковій, женщині дуже роботящій. З тої причини приходило між супругами дуже часто до суперечок, а навіть до бійки. Оногди, коли Мельникова стояла в кухни і прала чуже біле, увійшов там пяний Мельник і вистрілом з револьвера в голову убив єї на місці, а відтак вистрілив в себе і повалив ся на земли. На гук стрілів збігли ся сусіди, котрі повідомили про пригоду поліцию і поготівля ратункового товариства. Мельника по заосмотреню перевезено зараз до шпиталя, де він о годині 1-ій з полудня помер.

† Помер: о. Іван Хотинецкий, почетний крилошанин перемиской епархії, декан і парох в Ярославі, член ради шкільної окружної і член ради міскої, основатель і довголітний предсідатель бурси сьв. Онуфрия, дня 1 с. м., о годині 10-ій рано в 65-ім році житя, а 41-ім сьвященьства. Похорон відбуде ся в понеділок дня 5 с. м.

Телеграми.

Будапешт 3 лютого. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Вчера прибув до Відня президент кабінету барон Феєрварі з міністрами рільництва і торговлі. Нині буде бар. Феєрварі на авдиенциї у Цісаря.

Копенгаґа 3 лютого. Похорон короля Християна відбуде ся дня 14 або 15 с. м.

Лібава 3 лютого. В послідних днях застрілено 12 Лотишів за участь в революциї. Аґітатора Штравса, котрий належав до орґанізациї боєвої, засуджено на смерть через повішенє. Що день виконують вироки смерти.

Петроків 3 лютого. Дня 31 січня о 9 годині вечером убито в Ченстохові вахмайстра жандармів і зранено старшого стражника пов. равского, котрі робили у селян ревізию за укритим оружием.

Баку 3 лютого. Роботи докові розпочали ся на ново під охороною войска.

Петербург 3 лютого. (П. А.) Управитель хіньскої зелізниці всхідної телеґрафує з Харбіна, що вісти в ґазетах о розрухах і шкодах в Харбіні суть фальшиві. Там панує спокій.

Париж 3 лютого. Специяльний кореспондент часописи Eclair, котрий був в таборі марокканьского претендента Бу-Амари, доносить, що претендент мав сказати: „Конференция не доведе до нічого. Німці протеґують султана. Я хотів би, щоби по конференциї Німці прибули до Марокка і до Фезу; я міг би їх тоді зловити. Маю намір перейти небавком до офензиви на чолі 30.000 піхоти і 10.000 кавалериї.

Париж 3 лютого. Число осіб арештованих вчера підчас розрухів в церкві сьв. Петра виносить 50. З посеред маніфестантів зранено також около 50 осіб; зранено також кількох поліциянів. В церкві було тілько болота, що люди бродили в нім по кістки. Перед закристиєю уложені барикади з крісел і лавок були так сильні, що поліцияни по півгодинній роботі ледви могли зробити в них рід тунелю, котрим можна було дістати ся до закристиї, де сховали ся маніфестанти. Чутку, що стріляно також з револьверів, поліция заперечує. Префект поліциї Лепін каже, що підчас цілого свого урядованя не видів так завзятого опору як вчера (Гл. також: „Вісти політичні").

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові дня 2 лютого: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·— до 6·15; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 10·—; вика 9·25 до 10·—; бобик 6·30 до 6·60; гречка —— до —·—; кукурудза стара —— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 22·— до 27·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недоиада. (Телефона ч. 527).